

KEBİKEÇ

POLATLI ANADOLU İMAM-HATİP
LİSESİ
KÜLTÜR-EDEBİYAT DERGİSİ

YIL : 2016

SAYI : 2

*Yalnızlık,
Kemik gibi...*

Ne yana dönsen, batar...

A. C. Zarifoğlu

POLATLI ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
KEBİKEÇ DERGİSİ MAYIS 2016

YAYIN DANIŞMANI-DERGİ TASARIM:
Ömer Can COŞKUN

YAYIN KURULU BAŞKANI:
Dilber ÇUFADAR

YAYIN KURULU ÜYELERİ
Sinem ÇAĞLANCI
Ayşenur Şervat KAYA
Şervat Beyza SEVİNÇ
Elif SOYDAL
Maide Nur ARABACI

BİZE GÖRE

Ne diyor Aşık Veysel:

“İki kapılı bir handa

Gidiyorum gündüz gece”

Hayat denilen iki kapılı bir han. Fakat sadece iki kapı mı? Yaşadığımız her an ister istemez önümüze konan kapılardan birini seçiyoruz. Bazen bu seçimler dayatılıyor bize, bazen de keyifle koşuyoruz girmek istediğimiz kapıya. Bazen kapı çok kolay açılıyor, bazen saatlerimiz, yıllarımız bir kapının önünde beklemekle geçiyor. Çünkü her kapının ardındaki kendini “kolay” saymıyor.

Bazen işlemeli, göz alıcı bir kapı görüyoruz. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde bakıyoruz ki kapının güzelliğine kanmışız. Kapının açıldığı oda bomboş. Odanın soğuğu yüzümüze vuruyor, üşüyoruz. Çıkmak istiyoruz, çoğu zaman geçtiğimiz kapılar içerden dışarı açılmıyor.

İnsanoğlu göze hoş gelene meyilli. Halbuki gerçek hazineler viranelerde olurmuş. Kimsenin yanına uğramadığı, açmaya tenezzül etmediği yıkık dökük nice kapılar sırrıyla birlikte kilitli kalıyor.

Kebikeç 2. sayısıyla sizlerle. Aramıza yeni katılan çırak yazarlarıyla, üzerindeki acemiliği yavaş yavaş atmaya çalışan ve bir yandan da usta yazarların izinde kendi üslubunu bulmaya çalışan müdavim yazarlarıyla...

Hepsini kırık dökük, üzerinde silik bir tabela taşıyan uzun müddettir açılmasını beklediğimiz bir kapının önünde yazdık.

Tabelada yazılanı şu an biz de okuyamıyoruz.

İnşallah doğru kapıdayızdır.

Keyifle okumanız dileğiyle...

“Ya Kebikeç! İhfazu'l-Varak!”

Es-selamun aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu kardeşlerim.

Herkesin kalbinde bir boşluk vardır. Fiziksel bir boşluktan bahsetmiyorum, manevi bir boşluktan bahsediyorum. Ne kazanırsan kazan, ne alırsan al, ne yaparsan yap, asla boşluğu dolduramazsın. O boşluğu doldurabilecek tek şey, Allah sevgisidir. Allah (subhanehu ve teala)'nın sevgisi. Kardeşlerim kim olduğun, adının ne olduğu, nereli olduğunun hiçbir önemi yok. Bu herkes için geçerli olan bir şey. Hepimizin kalbinde bir boşluk var. Bu yüzden yeni bir ev, yeni bir araba aldığınızda ya da bir işe girdiğinizde o boşluğu doldurduğunuzu düşünürsünüz. Ama bir iki yıl sonra, bir hafta sonra o boşluk tekrar ortaya çıkar. O boşluğu Allah (subhanehu ve teala) sevgisi ile doldurduğumuzda ise kalbimiz bir bütün haline gelir. Kardeşlerim biz bu boşluğu nasıl doldururuz? Allah'ı sevmek zorundayız. Allah (subhanehu ve teala) Kur'an'ı Kerim'de buyuruyor ki:

"Kim Peygamber'e itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur."(Nisa Suresi 80. Ayet)

Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'i sevin ve onun peşinden gidin. Allah (sunhanehu ve teala) bizi özel sevgisiyle sevecek çünkü Allah (subhanehu ve teala) sa-

dece Rahman (merhamet eden) değil, sevgi ile ilgili başka bir ismi de var. O, özel bir şekilde sevendir. El- Vedud (kullarını seven) kullarını çok çok sevendir ve Allah (subhanehu ve teala)'nın sevgisi, en saf sevgidir. Allah (subhanehu ve teala) tüm ihtiyaçlardan münezzehtir ve o bir şeyi sevdiğinde, o sevgiden hiçbir şey kazanmaz. İşte bu yüzden kardeşlerim, O bir şeyi sevdiğinde, o sevgi, sevginin en saf halidir. Hayatın asıl anlamı da bu. Tattığımız için hayatı seviyoruz. Bir de Allah (c. c.)'ın sevgisini tatmayı hayal edin.

Kardeşlerim, Allah (sunhanehu ve teala)'nın sevgisini kazanabilmek için okuyun! Allah(c.c.)'inn Peygamber Efendimiz'e (SAV) Cebrail (as) aracılığı ile peyderpey (yavaş yavaş) gönderdiği o güzel kitabı, Kur'an-ı Kerim'i okuyalım, anlamaya anlatmaya, yaşamaya yaşatmaya, okuyup okutmaya çalışalım. Kur'an-ı Kerim bizlere gönderilen bir AŞK mektubudur. O'nu içimize çeke çeke okuyalım inşallah. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) izinden giderek, sünnetleri uygulayarak, O'nun ümmetine layık olalım inşAllah. Allah (c.c.)'ın rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

İLKNUR SEZGİN

HAT SANATI

İslam'da hat sanatı Arap Harfleri ile güzel yazı çalışmasıdır. Hat Arapça çizgi demektir. 6. ve 10. yüzyıllar arasında geçirdiği bir gelişme dönemiyle ortaya çıkmıştır. Bir diğer mânâyla bazı kurallara bağlı kalarak yazı yazma sanatıdır. Asıl ismi Hüsn-i Hatt'tir. Batı kültüründe "kaligrafi" olarak adlandırılır. İslam topluluğu hat sanatını büyük bir ilgiyle takip eder. Hat ustaları içlerindeki duyguları, düşünceleri, güzellikleri kalem ile kağıtta bir araya getirirler. Hat ustalarına "Hattat" adı verilir.

Abbasiler zamanında Bağdatlı vezir ve hattat olan İbn Mukle'nin emekleri ve bu yazıya kattığı yenilikler bu sanatın gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Bu dönemde hat sanatı Sülüs, Nesih, Muhakkak, Reyhani, Tevkî ve Rika adı altında çeşitlenmiştir. Bunların

hepsine "Aklam-ı Sitte" adı verilmiştir. Hat Sanatı 100 yıl sonra Ali Bin Hila'nın katkılarıyla daha da gelişmiştir. Osmanlılar zamanından sonra Hat Sanatı en parlak dönemini Şeyh Hamdullah zamanında yaşadı. Hattalar oldukça meşakkatli ve sabır gerektiren bir eğitimden geçmekteydi. Hattatlar elleri ve parmakları güçlensin diye okçuluk da yapmaktaydılar.

Hat Sanatında mürekkep, kalem, kağıt ve hokka gibi malzemeler kullanılmaktadır. Matbaa bulunmadan önce Hat sanatının daha fazla kullanıldığı, daha fazla yazılar yazıldığı görülmekteydi. Fakat zamanla matbaanın gelişmesine bağlı olarak Hat sanatı yalnızca görsellik için kullanılmaya başlanmıştır.

Matbaanın bulunmasından sonra eski değerini koruyamayan hat sanatı günümüzde de son demelerini yaşamaktadır.

Her türlü Osmanlı eserinde camilerde, kervansaraylarda, minarelerde, hamamlarda ve birçok süsleme eşyasında da kullanılmaktadır. Özel, şık porselen tabaklara söz, isim, şiir vb. yazdırarak sevdiklerinize güzel bir hediyeye veya evinize hatta ofisinize estetik bir süs eşyası edinebilirsiniz. Hat sanatı kişinin hayal gücünü özgürce dışavurabilen bir kişilikte olmasını gerektirir. Hayal dü-

nyasının kurulması bile bu kadar zorken bu hayali dışa vurmak hiç de kolay değildir.

Duygularını kimseye anlatamayanlar eğer sabırlıysa kağıt ve kaleme anlatsınlar, kendi iç dünyalarını resmetsinler. Hem böylece kendi sıkıntılarını da bir nebze olsun unutabilirler.

ŞEYH HAMDULLAH

İslam yazı sanatını zirveye taşıyan hattat olarak tanımlanan Şeyh Hamdullah Amasya'da doğmuş, Buhara'dan Amasya'ya göç etmiş Şeyh Mustafa'nın oğludur. Doğum tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte tarihçiler

Hicri 833 - 840 veya Milâdi 1426 - 1429 olabileceğini kaydetmektedirler. Osmanlı Hat Ekolü'nün kurucusu olarak bilinir.

Şeyh Hamdullah en unlu hattatlardan birisidir. Hattatların piri Şeyh Hamdullah unvanını ok atıcılığından almıştır. İyi bir ok atıcısı olduğunu 1100 adimlik atışıyla göstermiştir. Şeyh Hamdullah aynı zamanda iyi bir terzidir.

Oğlu Sultan Selim zamanında tamamen inzivaya çekilmiştir. Hem talebe yetistirmiş hemde manevi terbiyesine girmiş müritlerini irşat ederek günlerini geçirmiştir. 1526 yılında İstanbul'da vefat etmiştir.

ESERLERİ

Doksanı aşan yaşı ile hayata veda ettiği zaman geride şunları bırakmıştır ;

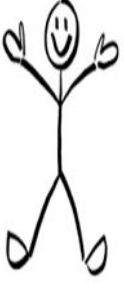
30 Mushâf-ı Şerif, 50 En'am-ı Şerif ve cüz, 121 Murakka ve Kıt'a, 8 ilmi eser , 6 dua mecmuası bırakmıştır. 47 adet Mushaf-ı Şerif, Meşarık ve Mesahib-i Şerif, bine ulaşan Enam[3], Kehf, Nebesureleri, tomar kıt'a ve murakka yazmıştır. Mimaride tezyini bir unsur olan celi yazılarla pek az meşgul olmakla beraber bilinen celi yazıları İstanbul'un Firûz Ağa Camii, Davut

Paşa Camii, Bayezid Camii kitabeleri ile Edirne Bayezid Camii kitabeleri onun eseridir. Ayrıca geç 15. yüzyılda Şeyh Hamdullah tarafından Kur'an kopyalanmıştır.

ELİF SOYDAL

ŞİMDİ OLACAK ŞEY Mİ?

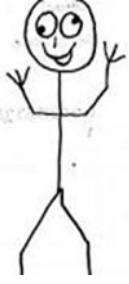

Bitmeyecek sandığımız ömrümüz sona erdi.. Hesap günü.. Cennet ve cehennem.. Hesabı vermek için Alemlerin Rabb'inin huzurundasın.. Sıra sende.. Salih kullardan olmak var.. Mizanda sevapların ve günahların tartılıyor.. Neyse ki salih amellerin önde ve “Girin cennete siz ve eşleriniz sevinç ve mutluluklar içinde” (Zuhruf 70), “Oraya eminler olarak selâm ile giriveriniz.” (Hicr 46), “Rabbinizin bağışına ve genişliği göklerle yer arası kadar olan, Allah'tan gereği gibi korkanlar için hazırlanmış bulunan cennete koşun!” (Ali İmran 133) ayetlerini duymak.. Ne büyük nimet.. Alemlerin Rabb'inin sunduğu nimetlerden birinden diğerine koşarken bir sesin: “Bu kulundan davacıyım Ya Rabbi, üzerinde hakkım var!” diyerek bizi durdurmasını istemiyorsak, Müslümanın ve Müslüman üzerindeki şu beş hakkını iyi bilip ve riayet etmemiz gerekiyor..

Selam vermek, verenden eksiltmeden alana kazandıran bir sadaka, müminler arasındaki muhabbet ve bağlılığı perçinleyen sosyal sünnetlerimizden biridir. Verildiğinde sünnet gerçekleşir, alındığında ise farz. Tüm bunların yanı sıra birbirlerine selam verip alan müminlerin Allah'ı zikretmiş olmaları da salih amel açısından ayrı bir getiridir. Nefis afetlerimizden biri olan “kibir” i törpüleyebilmek için de uygulanabilirliği kolay yöntemlerden biridir “selamlaşmak

Peygamber Efendimiz' in (*Sallallahu Aleyhi Vessellem*) kuvvetli sünnetlerinden biri de davet edildiği yere icabet etmesiydi. O zengin fakir, ergin çocuk, büyük küçük hiçbir daveti küçümsemez, imkanları nispetinde hepsine iştirak etmeye çalışırdı. Öyle ki “Müslümanın Müslüman kardeşi üzerindeki hakkı” sayılabilecek ve davet sahibinin ricası üzerine nafile orucun bile bozulmasında bir beis bulunmayacağı ölçüde önem atfettiği sünnetlerinden biri olarak günümüze kadar geldi.

Tüm bunlardan da anlaşılacağı üzere İslam Ahlakı müminlerin birbirlerine sürekli fayda sağlamasını, birbirleriyle dost olmasını ve birbirlerine zincirleme iyilikte bulunmalarını gerektirir. Hapşırıldığında “Elhamdülillah” diyen din kardeşimize “Yerhamukallah” yani “Allah sana rahmet etsin” diyerek hayır duasında bulunmak din kardeşimize karşı vazifemizdir. Hapşıran kişi de yine karşılık olarak “Yehdina ve yehdikumullah” yani, “Allah bize ve size hidayet versin” diyerek mümin kardeşine hayır duasında bulunabilir. Bu silsileden amaç; Müslümanlar arasında hamdı, şükürü, duayı yaygınlaştırmak ve canlı tutmaktır.

Müminlere karşı en önemli görevlerimizden biri de hasta ziyareti. Akrabalarımızın, komşularımızın, arkadaşlarımızın, sevdiklerimizin sıhhat ve afiyetleriyle ilgilenmek onları önemseyişimizin en büyük alametidir. “Kim bir hastayı akşam vakti ziyaret ederse onunla mutlakla yetmiş bin melek çıkar ve sabaha kadar onun için istiğfarda bulunur, Ona cennette bir bahçe hazırlanır. Kim de hastaya sabahleyin giderse, onunla birlikte yetmiş bin melek çıkar, akşam oluncaya kadar ona istiğfarda bulunur, Ona cennette bir bahçe hazırlanır.” (Ebu Davud, Cenaiz 7 (3098))

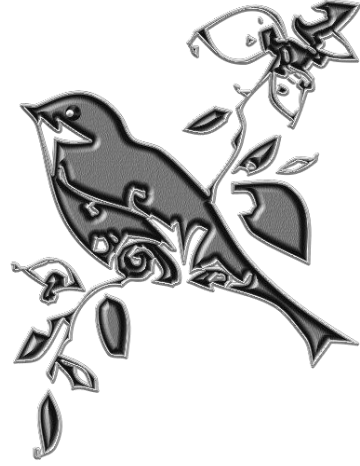
İşte Müslüman kardeşimize karşı son vazifemiz. Gerçek dünyasına doğru uzun bir yolculuğa çıktığında onu uğurlamak, tekrar dirileceği günü beklemek üzere onu toprağa iade etmek. Her ne kadar cenaze namazı farz-ı kifaye olsa da, sevdiğimiz insanların dünya üzerindeki son günlerinde onların yanında olmak , onları berzah alemine uğurlamak din kardeşliği hakkıdır. Üzerlerindeki hakkımızı helal ettiğimizi duymaları adına bizi orada görmek istediklerini unutmamalı ve bu konuda gereken hassasiyeti göstermeliyiz. Hem ibret nazarıyla bakabilme hem de mükellefiyetin düşmesi açısından Müslüman kardeşlerimizin cenazelerine azami ölçüde katılmaya gayret etmeliyiz ..

SÂKÎ

*Aşkını söyle Sâkî
Suskunluğundan bahset
Vecde erse yüreklerimiz,
Dindirir mi acıları şiirlerimiz?
Mısralarından oku Sâkî
Tertemiz oluşundan bahset
Birlik olan bakışlarımız.
Söndürebilir miyiz ateşlenen ocakları?
Cıvıltıları dinle Sâkî
Ötüşen kuşlardan alfabe yap defterine
Mesela diyorum ki
El ele tutuşsa hayallerimiz
Yüzyılın türküsünü yazar mı ozanlar?
Sâkî yürüsen diyorum
İçimin meydanlarına
Kulaçlasak deryaların en kör bucağını
Otursak aynaların yamacına
Tertemiz olur muyuz seninle
Gökyüzüne karşı*

NUR ŞEVVAL SEVEN

VE BİSMİLLAH...

Buradan selam ediyorum, selamların en güzeli üzerine olsun.. Şimdi içimde hezeyanlar kopabilir veyahut dilim sürçebilir affola. Bilirsin, heyecanın en güzeli ya dilde olur ya kalpte. İnsan melekten üstün kılında budur bence, dili ve kalbi. Yalnız kalp dile sövünce insan dizini döver. Hırçınlaşır, beddualaşır insan. Yerin dibine batar. Mertebesi melekten üstünken insanın, kalpten dile vuran günahları onu yer altı mahzeninde iskan ettirir, sonra da isyan ettirir. Ama bilinmez ki ' Allah'ın yolu açıktır, Allah'ın yolu aştır.'

Zaman geçiyor. Evet geçen sadece zaman. Allah'ın izni ile ben bekleyeceğim. Ben yazınca çok düşünüyorum. Biraz da sabırsızım. Kopuk yazıyorum bazen cümlelerimi. Çizgisi olmayan kağıda yazamıyorum mesela. Doğru yolu bulamıyorum, eğik oluyor. Bazen de hiç yazamıyorum emin ol. Velhasıl sabrından sabır, yolundan doğruluk, sadrından satır gerek bana.

Kırsal bir dünyada soğuk su ile abdest almanın izleri var üzerimde.. Soğuk. İzler bile. İmkanlar imkansızlaşıyor yine. Sabrım donuyor. Ama içimde mükemmel bir sıcaklık var. Hissediyorum. İçimde sen varsın ve bu ateş gittikçe körleşiyor bazı yerlerde. Sevgim yanıyor. Dua ediyorum, kurtuluyor. Ben kurtuluyorum. Ama içimde kurtarılamayan bazı şeyler var. Yanıyorlar. Kötü hisler, karmaşıklıklar, sabırsızlıklar, burukluklar, insanların samimiyetsizliklerinden kalıntılar..

Biri gelip kulağıma fısıldıyor:

-Sanırım gökyüzüne bakmalısın. Bak göreceksin. Oralarda bir yerlerde, bulutların arasında çiçek dürbünü ile seni seyrediyor. Arada bir ölüp buluta gömülüyor. Sonra yeryüzünde minik bir hacim kaplayan bedenine bakıyor, ağlıyor ağlıyor ve gömülüyor çukurlara..

O sırada engelleri aşmak için, Rabbime ellerimi açtığım sırada gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Ağzımın kubbesinde sıkışık bir sad harfi var.

Beni doğru hissediyor.

BABAM'A..

Beceriksiz

Ayağıyla yerdeki taşı bir sağa bir sola götürüp duruyor ya da bacağını sallayıp duruyordu. Etraftaki sözlerle itimat etmeksizin kulaklıklarıyla yaşamını devam ettiriyor, etrafına bakınıyordu. Hayattan bir beklentisi yok gibi. Yorgunluk mu bu üzerinde ki? Garip durmuş fakat olmuş. San ki daha önceden de giymişti bu kıyafeti? Ya da hiç çıkartmamış mıydı?

Ağzında bir ısıklık. Islığın sesi kulağa hoş geliyor, kendisine ve evrene. Bu sefer ısılığı durdurup durağın yanındaki çalıdan kopardığı küçük dal parçasını ağzına götürüp, ısılığıyla devam etmeye çalışıyor. Ara ara ağzına götürüp can sıkıntısını gidermeye çalışsa da zorlandığını fark ediyor. Ağzında dal parçasıyla dolaşmak hoşuna gitmeye başlayınca birini bırakması gerektiğini düşünüp ısılığı bırakıyor.

Kaç dakikadır otobüs durağında. Artık sıkıntıdan ne yapacağını şaşırıyor. Koğuştta gibi, altı- yedi adımdan sonra "u" dönüşü yapıp yeniden altı yedi adım atıyor ve sonra tekrar "u" dönüşü... Aynı hareketleri yineleyip duruyor. Elleri arkasında. Ağzında kaldırımında duran çalıdan kopardığı "dal parçası". Bir sağa bir sola gitmekte. Eğer yaşı da ilerlemiş olsaydı emekli bir amcadan farkı kalmayacaktı. Şükür ki daha yirmilerinde. Dışı genç gösterip içi ihtiyarlamışlardan. Hayatın keşmekeşliğinde kaybolanlardan...

Hava da hafif bir serinlik beliriyor. Adam siyah montuna daha da iyi sarılıp montunun şapkasını da kapatıp öyle beklemeye devam ediyor. Durağın arkasında bir tartışma. Tartışma demeye bin şahit. Adam durumu net anlayabilmek için müziğin sesini kısıyor. Siren sesleri, "Açılın!

Açılın!”,“Boşaltın burayı!” sözleri... Lakin seslerin/sözlerin çoğu kaybolmuş. Kaybolan her bir söz bir buluta tutunmuş. El ele tutuşan sözler bulutlara selam durmuş.

Adam bu manzaradan sıkılıp müziğin sesini açıp, kafasını başka yöne çevirdi. Etrafı gözlemlerken karşı kaldırımda seke seke giden yavru kuş. Yuvadan düşmüş olmalı. Zevk almıyor gibi uçmaktan. Yürüyerek mi hayatını devam ettirmek istiyor ki? Annesinin cikciklerine de aldırış etmiyor.

O da mı giydi yorgunluk elbisesini?

Yoksa yorgunluk dünyanın her bir karesine mi yayıldı?

Adam kafasını başka yöne çevirdi, otobüsün geldiğini fark etmesiyle yüzünde tebessüm belirdi. Saatine baktı, uzun bir zaman olmuştu beklemeye başlayalı. Otobüse bindi, şoförden başka kimse yoktu. Daha sonra otobüsün camından durağın arkasına baktı. Orada da kimse yoktu. Ücretini teslim edip yerine oturdu. Kuşun olduğu kaldırıma baktı.

Kuş da yoktu.

SİNEM ÇAĞLANCI

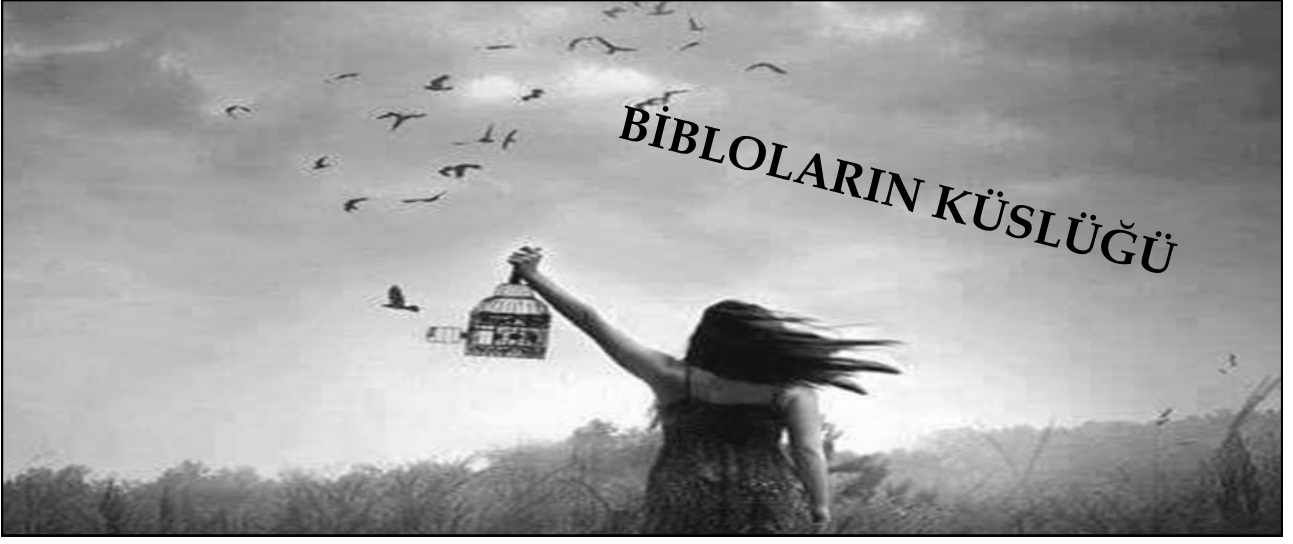
LEMA -I İ'CAZ

Ya Habib Allah
Üzerine olsun bütün medh-ü sena
Bizlere Kerem-i İlahi olarak teşrif ettin şu fani dünyaya
İzzetine yaratıldı Kâinat
Senin için dizildi seyyarat ve semavat
Asrı Saadet Peygamberi
Hutbe-i Ezelîyenin Hatibi
Sen ki Fahr-i Kainat olan beşer
İnsanlığın şahı, Âlemin padişahı, Gönüllerin sultanı
İşliyor özlemin yüreklere her geçen gün nükte nükte
Aşkın odu kavrulmak ister güneşinle
Mahlûkat seni istiyor lisan-ı hal ile
Cezire tu-l Arap hüznün sinesine çekilmiş sen yoksun diye
Görseñ üzülürdün ümmetin ne halde
Mazlumların haykırışı sarmış dört bir tarafı
Müslüman unutmuş uhuvvet-i sırrı
Vicdanlar sükunetle inmiş Esfel-i safiline
Herkes kanmış dünyanın ayrı bir cilvesine
Affet bizi ey rahmet Peygamberi
Sen son nefesinde bile "ümmetim ümmetim" derken
Sana layık ümmet olabildik mi gerçekten
Ashab-ı kiram geliyor gözlerimizin önüne
Nerede Yasir
Nerede Ammar
Nerede Sümeyyeler
Nerede dinleri için canlarını feda eden sevdalılar
Seni arıyor Doğu ve Batı
Tekrar güneş gibi doğup aydınlat karanlıklarımızı
Sen Arş-ı azama taç ve kalplerimiz sana muhtaç
İşlenen günahlardan inliyor dağ, taş ve toprak
İslam'ın saflarında sensizlik hissediliyor kat be kat
Ama biz inanıyoruz her daim
Cismin yok belki yanımızda
Yol gösterici sünnetlerini anahtar misali taşıyoruz her anı-
mızda
Adem (as)'ın af dilerken ismini söylediği mübarek insan
Sen üzülme ey sevgili:
Yeniden İslam'ın sancağını Taşıyacak
Bir Ali
Bir Hamza
Bir Osman
Senin ismini zikreder daima her hal
KAZANAN İMAN OLACAKTIR ALAKÜLLİHAL

MAIDE NUR ARABACI

Neler gömdük topraklara
Çiçekse çiçek, tohumsa tohum
Toprak bizimdir, manzara Anadolu'm
Her köşesi dökülür sevda kokan yaprakların
Kurumuştur zaten kurumuştur yakarışların
Sular seller selam durur yakarışlara
Geri gelmiyor zaman,
Akıtmıyor sıla-i firak burukluğunu
Kaybolan çocuk annesini arıyor sandıkta
Ağlıyor yalvarıyor ama ne çare!
Sandık toprak ittifakı yutmuş annesini
Eritmeye didinir
Ne yapsın yavrucak!
İlerden bir adam geliyor çocuğa mukabil!
Elleri ayakları bağlı sandığa
Kaçıyor zavallı, kaçıyor yalnızlığa
Tezgahta gürültü kalabalığı
Süslü çay bardakları
İçi bomboş artık; boş, boş
Duvarlar alçıyı dökmüş
Doktor kaybediyor hastayı
Nerede hani, elektroşok?!

Bir umut yok mu?
Yok mu bir çıkar yol?
Şarampole yuvarlanmış araba!
İçinde pişmanlık solukları
O da bekliyor çocuğun annesini
Su fokurduyor yine tencerede!
İsraftır, kapatın ocağı
İç içe geçmiş defter telleri,
İlim küsmüş kalmış sınıf defterinde!
Halbuki tüm defterler
Hadimiydi sınıf defterinin
Biblolar süsüydü defterin
Uyum sağlıyordu çamaşırlar sepete,
Biblolar terk eylemiş birbirini,
Kenetlenmişlerdi hani!
Gözler sadece arkayı görür
Manzara her zamanki gibi!
Bibloların küslüğü...

AYŞENUR ŞEVVAL KAYA

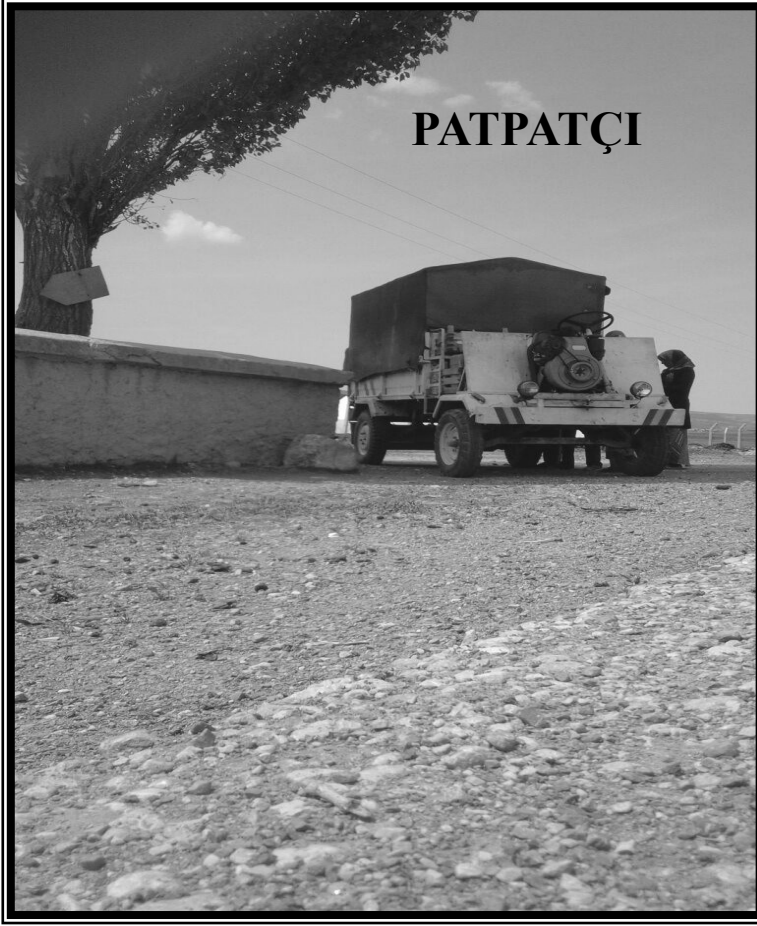
8. Ankara Şiir Şöleni

Şiir Yarışması

İl 3.lüğü

3

PATPATÇI

O kadar dediklerinden sonra diledikleri. Aldığı kararlardan, attığı adıma kadar hep yön gösteriyordu hissettikleri. Farkındaydı. Ben de farkındaydım. Kimi zaman olmuyordu. Pusulası garipleşiyordu kalbinin. Ya pusulası bozuktu, ya da pusulası bozuktu. Şu sıralar nefesine ağır gelen durumları etrafındakilere hissettirmemeye çalışarak, çok eşik araladı. Çok geçmeden araladığı bütün eşikleri karaladı. Hayata yönelmek midir, hayatındakileri yöneltmek midir? Neyse ki biliyordu. Bu işte bir terslik vardı.

Fatma Zehra çoğu zaman ters köşe olmuştu. Bu yüzden daha çok sevmişti; verilen sayısız nimeti, şükretmeyi, derdi vereni. İmtihandı belki, belli ki en çok da bunu sevmişti. Yıllardır eşik aralamaktan, araladığı eşikleri karalamaktan yorulmuştu. Pes etmedi, sadece yorulmuştu.

Burada gün bitiyordu yavaştan. Her yeri karanlık basıyor hızlıca. Ben de biliyorum galiba. Burada insanlar arasındaki bağ gibi sokaklar oldukça değişik ve evler çok bitişik. Sokaklar nerdeyse sokak. Eve doğru ilerliyordu.

Bu kadar çok ses ilk defa yormamıştı. Bir motor ve arkasında ona yetişmeye çalışan bir sürü çocuk. Fat-

ma Zehra'nın gördüklerine, şaşkın gözlerle ve eğlenerek izlemesine bakılırsa olanlar güzeldi. İstemeden onların peşinden gittiğini fark etti. Çok yormuştu bugün konuşulanlar. Patpat motorunun egzozunu taşla tıkamaya çalışan çocuk, Fatma Zehra'yı oraya götürdü. Çocukların sevincini bozmadan, kimseye bir şey hissettirmeden patpat motorunun egzozundaki taşları çıkardı. Çocuk, Fatma Zehra'yı fark edince utanarak geriye çekildi.

Sokakta dikkatini çekmişti bir çolak. Asfalt rengindeki kediye, bulunduğu duruma inat hayat vermeye çalıştığı kolu hem solaktı hem çolak. Nedendir bilmem ama solak olanlar hep düşündürürdü onu. Şu an düşündüren solaklar değil, bu sokaktaki çolaktı. Diyorum ya. Dikkatini çekmişti. Çolak adam gülünce, Fatma Zehra'nın bakışları keskinleşti. Olanların içinde olduğunu hissedince, onları izleme gereksinimi duydu. Fatma Zehra oturacak, oturak arıyordu. Tam karşıya, duvara dayalı taşa –çok rahat görünmese de- onların karşısına oturdu.

Birileri tarafından izlenmek ve bakışlarıyla insanları rahatsız edecek derece seyretmezdi, sevmezdi. Şu an kendi yapıyordu. Baştan aşağı süzdü. Saatlerce hem de.

Çolak adam hiç mi rahatsız olmamıştı?

O gözleriyle, etraftan kediyi kollamıştı.

Hava iyice kararmış, sokak lambaları karanlığı bastırmak, soğuk rüzgar Fatma Zehra'yı oturduğu yerden kaldırmak için çaba sarf ediyordu adeta. Fakat Fatma Zehra oturduğu yerden kımıldamıyor, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Yanıp sönen lamba direklerine, dirseği yırtık örme ceket giymiş yaşlı adam, yerde duran taşı alıp lambanın bu olayı tekrarlamayacağına kanıt getirdiği zamana kadar atacaktı. Yaşlı adam, taşı alıp direğe atarak bu olayı defalarca tekrarlamıştı. Bir türlü yanmamıştı. Yaşlı adam yerde duran taşı kaldırmakta zorlanmış, bu konuda karar kılmak onu zorlamıştı. Neyse ki yaşlı kadın iç perdeleri çekerken pencereden, yaşlı adama 'Devam et! Lambayı yakmadan eve gelme!' dercesine samimiyetle tebessüm etti.

Sabırla oturduğu yerde sokak lambasının yanmasını, oyunlarına devam edebilmek için bekleyen çocuklar gibi – Bu sefer yanmayacak! Hayır yanmalı! Diğer yandan gözlerini sımsıkı kapatmış, lamba yandığında arkadaşlarının sevinç sesiyle açacağına inandırmış, beklemede- sonunu merakla bekliyordu. Samimi niyetle yanmıştı. 'Sonunda' dediklerini hissederek gibi oldu.

Fatma Zehra'daki bu hal, haktandı. Bedenindeki tümör hayasızca içerledi ve içeri –ruhuna- girdi. Her yere sıçramıştı. Tam da bu yüzden, çoğu şeyden uzaktaydı, uzaktı. Belli ki bu sebepten bugüne kadar bu haldeydi. Dik durabilmekte karşısında. Şükredip, sabretmek ve verilene razı olmaktı. Beklemektir. Beklemedeydi.

Fatma Zehra sokaktan ayrılmak istemedi. Ağır-dan alarak, isteksizce kenardan yürümeye başladı. Oyun oynayan çocukların yanından geçerken, küçüğün 'Karnım zil çalıyor!' dediğini duydu. Yanında yavan da olsa bir parça ekmek vardı. Hep vardı. Annesi hastalığının kendi ile getirdiği zorluklardan dolayı, bu durumda kendini zorunlu hissediyordu. Her sabah aynı manzarayı görmesine rağmen, pes etmeden tazesini koyuyordu. İlk defa yanında, yavan da olsa bir parça ekmek olmasına sevinmişti. Fatma Zehra, usulca ekmeği uzattı. Biliyordu, almayacaktı. Bu çocuk, patpat motorunun egzozuna taşları koyandı. Sonra küçük, elinden ekmeği alıp parçaladı ve yanındaki arkadaşlarıyla paylaştı. Fatma Zehra iyi şeyler yaptığını hissedip yanlarından uzaklaşırken küçük, arkadaşlarına dönmeden Fatma Zehra'ya dönüp 'Yine gel!' dedi.

Fatma Zehra hayatındaki gerçekleri, gerekçeleri ile birlikte en başından belli olmayan sonuna kadar bu sokağa, sokakta yaşayanlara yaşananlara yerleştirdi. Bu sokak başkaydı. Ayrı bir güzeldi. Dilediği yolda, yönü olacaktı belki de. Sokak iyi gelmişti. Olmayan yavan ekmeği şahitti. İyice anlıyordu.

Saat her zamankinden daha geçti. Fatma Zehra buna kızmayacaklarını biliyordu. Bugün evde değişen tek şey akşamki yemek değildi. Fatma Zehra'nın eve girerken ettiği tebessüm iyi gelmişti ailesine. Çok şey vardı, hissettirmişlerdi. Çoktandır bekledikleri şeydi belli ki. Belki anlatacaklarını bilseler, kim bilir ne kadar sevineceklerdi ve emindi Fatma Zehra. Ailesi, sokağı ve sokaktakileri çok seveceklerdi. Fatma Zehra'nın gün boyu yaşadıkları, günlüğüne yazdıklarına kadar yansımıştı.

Yaşadığı semtteki sokaklar ve o sokak. Bir bir anlatmıştı ailesine. Hissettiklerini, bir çok şeyin düzeleceğini, beklemeyi. Çok geçmeden o sokağa taşınmışlardı. Fatma Zehra çok sevilmişti. Vaktin bu sokakta su gibi geçtiği belliydi. Çok alışmışlardı birbirlerine. Sokaktaki muhabbet, Fatma Zehra'nın ruhuna işlemişti. Patpatçının gönlü gibiydi, tüm sokak. Patpat motoru gibi güzeldi.

Bu sokak iyi gelmişti. Diledikleri ile iç içe, dediklerinden öte, tebessümden ibaretti. İlk defa unuttu

muştı umutsuzluğu. Mutsuzluğun esir aldığı bedenini, umudu sarsıp yerle bir etmişti. Patpatçı, patpat motoru, kör sokak, sokak lambası, yaşlı adam, penceredeki yaşlı kadın. İstemese de yapmak zorunda olduğunu bilen küçük, umudu yanında bayram şekeri olmuş sabırla bekleyen çocuklar. Bunlar yeter de artardı çoğu şeyi anlatmaya. En önemlisi Fatma Zehra'daki bu yasadışı yaşantıya.

Velhasıl işin özü samimiyet ve samimi niyetti. Bunu bilip, derdi verene yönelerek ruhundaki tümörün kökünü kurutup, kurtulmaktı. Sonunu merakla beklediği en güzel zamanlardı bunu görüp, iliklerinde hissederek yaşamak.

Hastalanan ruhuna, ilacı umuduydu. Samimiyetle beklenen sonuç; sabah akşam ruhu, umuduna tok olmalıydı.

Aylar sonra samimi niyetle, beklediği gibi olmuştu.

Elhamdülillah her şey çok güzeldi. Bedenindeki ve ruhundaki değişim en güzeliydi. Şükretti. Sabrı ve şükürü esirgemedi, hayata daha çok yöneldi.

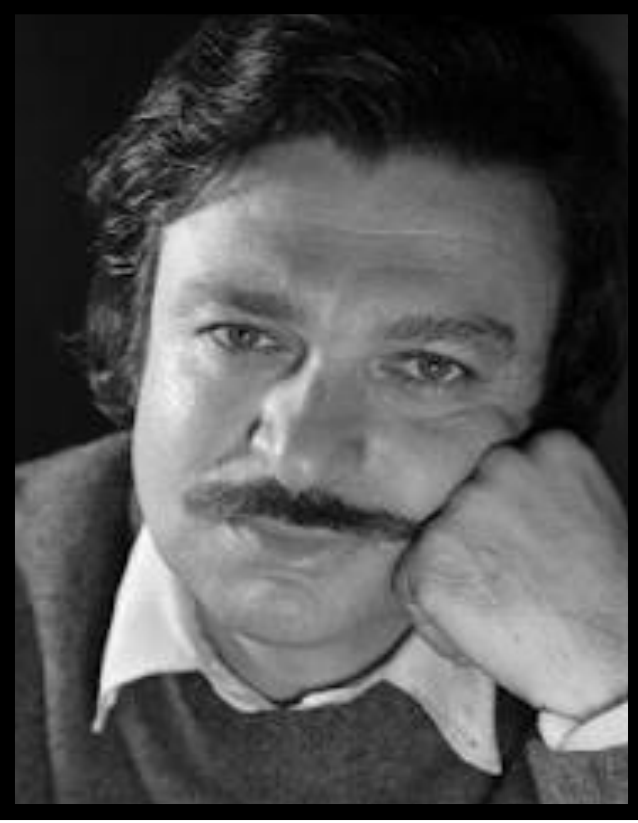
Ve...

Bu sokak; saçları yana taranmış samimi niyeti, umudu yanında bayram şekeri, kör sokağını aydınlatan yaşlı adam olmuştu.

Bu terslikte bir iş vardı.

Beceriksiz

TURGUT'UN HAYALİ: OLRİC

Olric, Oğuz Atay'ın "Tutunamayanlar" adlı eserinde "Turgut Özben" karakterinin var olmayan, gerektiğinde her yardımı yapan ve Turgut'a "Efendimiz" diye hitap eden "hayali" arkadaşıdır.

Bilenin de bilmeyenin de, okuyanın da okumayanında ağzından düşmeyen kahraman. Çünkü biliyoruz ki "Tutunamayanlar" adlı postmodern romanın okunma oranı "Olric" adlı kahramanın sözlerinin okunma oranından düşük. Keşke herkes romanı okuyup öğrenseydi demek düşüyor bize. Biz de sosyal medya sayesinde öğrenilmiş hayali kahramanın uzun müddettir değişik platformlarda karşımıza çıkan sözlerinden bir derleme yaptık. Sonuçta Oğuz Atay kendi kendine konuşuyordu. Herkesin yaptığı gibi. Onun bizden farkı bu konuşmalarını yazıya geçirmiş olmasıydı. Çünkü Oğuz Atay'da yalnızdı. O da kitabında "Olric"le Turgut olarak konuşma gereği duydu. İşte, bu konuşmalardan bazıları:

*

Sabırın yolu doğru mudur Olric?

Doğrudur Efendim

Ne kadar sabır Olric?

Ya unutana ya da gerçeği görene kadar Efendim...

*

Haklı kimdir Olric?

"Herkes"dir Efendimiz ...

"Herkes"in haklı olduğunu sandığı yerde haklı olduğunu savunmak nedir Olric?

Gereksiz tartışmaktır Efendimiz...

Haksız Nasıl Bulacağız Olric?

Kabullenerek Efendimiz...

*

Aslında ben yalnız değilim Olric

Sadece onlar çok kalabalıklar.

*

Benimle savaşma Olric

Çünkü kazanırsan kaybedersin.

*

Acaba iyi bir şey olacak mı Olric?

Hayır Efendim iyi şeyler birdenbire olur, bu kadar bekletmez insanı.

*

Bu aralar havalar mı bozdu Olric..

Hayır Efendimiz..

Peki bu gözlerimdeki yaşlar Olric.

Bozulan havalar değil insanlar Efendimiz..

*

Ne çok şey biliyor bu insanlar Olric

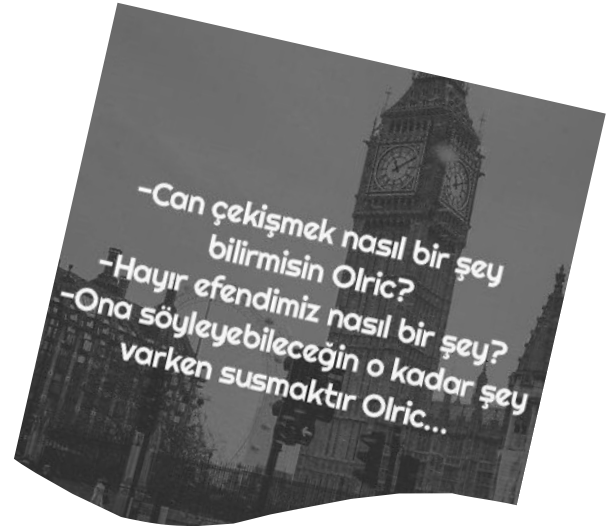
Herkes işine geleni biliyor Efendim.

*

İnsanlara zor olmuyor mu Olric?

Ne zor olmuyor mu Efendimiz?

Her sabah iki yüzlerini yıkamak Olric.

"Geçer elbet efendim.. Bazısı teğet geçer, bazısı deler geçer, bazısı deşer geçer, bazısı parçalar geçer; Ama mutlaka geçer."

Ama mutlaka geçer."
/Oğuz Atay/

mıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Sadece içimdeki sekiz yaşındaki çocuğun babasızlıktan nasıl ağladığını hatırladım. Canımın yandığını hissettim. Zarfın içindekileri ve zarfı salondaki ahşap üzerinde annemin çeyizinden olan dantel serili masanın üzerine bırakıp odama geçtim. Pencerenin camını sonuna kadar açtım. Odaya yağmur sonrası mis gibi toprak kokusu doldu. Kokuyu

O adamı bulmak için çıkmıştım yola. Doğduğumdan bu yana ölü sandığım adamı. Bir sabah kapının ziline uyanmıştım. Kapıda saçları şapkasının altından çıktığı kadarıyla kırılmış üzerinde mavi iş kıyafeti olan bir postacı duruyordu. Ayağında da parlaklığı gözlerimi alan bir ayakkabı vardı. Ansızın elime bir zarf tutuşturup imzalatıvermişti kağıdı. Merak ve heyecanla açtım çünkü mektup göndermek anneme göre değildi. Başka birinden gelmiş olmalıydı. Zarfı açtığımda içinde bana yedi kat yabancı bir adamın fotoğrafı, bir adres ve bir de not vardı. Bir hissimle açtım kâğıdı.

Kızım...

Bugüne kadar seni çok aradım ama bulamadım. Elimde olmayan sebeplerden dolayı yanında olamadığım için özür dilerim. Seni sonunda buldum. Fakat yanına gelemiyorum. Belki sen gelirsin diye fotoğrafım ve adresim zarfın içinde...

Okuduğumda başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Küçükçük dünyam bir anda başıma yıkıl-

di. İçime, yorganı üzerime çektim. Ağladım. Babasızlığa olan özlemimden değil, içimdeki küçük çocuğun babasına olan özlemine ağladım. Göz yaşlarım yastığımı ıslatıyordu. Yağmur tekrar başlamıştı. Pencereden gelen yağmur ve toprak kokusu yerini bir süre sonra sadece soğuğa bırakmıştı. Yorganıma daha da sıkı sarıldım. Annem hayatta olmasına rağmen kimsesiz hissetmiştim kendimi. Yapayalnız...

Havanın çok soğuk olmasına daha fazla dayanamayıp kapattım pencereyi. Yeni uyanmama rağmen uyuyakalmışım. Sabahta istemsizce uyandım. Bana kalsa uyurdum biraz daha. Fakat bedenim acıyı, özlemimi hissetmek istiyordu. Engel olamadım. Yapacak bir şey yoktu. Daha önce hiç duymadığım o adrese gidip gitmemeyi düşünmem gerekiyordu. Ama ben yarına ertelemek istedim. Küçük bir çocuğun babasızlığa olan özlemine çok önceden alışmış unutmuşken şimdi yeniden hatırlamak zordu. Dışarı çıkıp kafamı toparlamaya çalıştım. Kulağımda kulaklıkla bütün sahili turladım. Deniz kokusu da sarmadı beni. Evime döndüm. Geriye kalan bütün gün düşün-

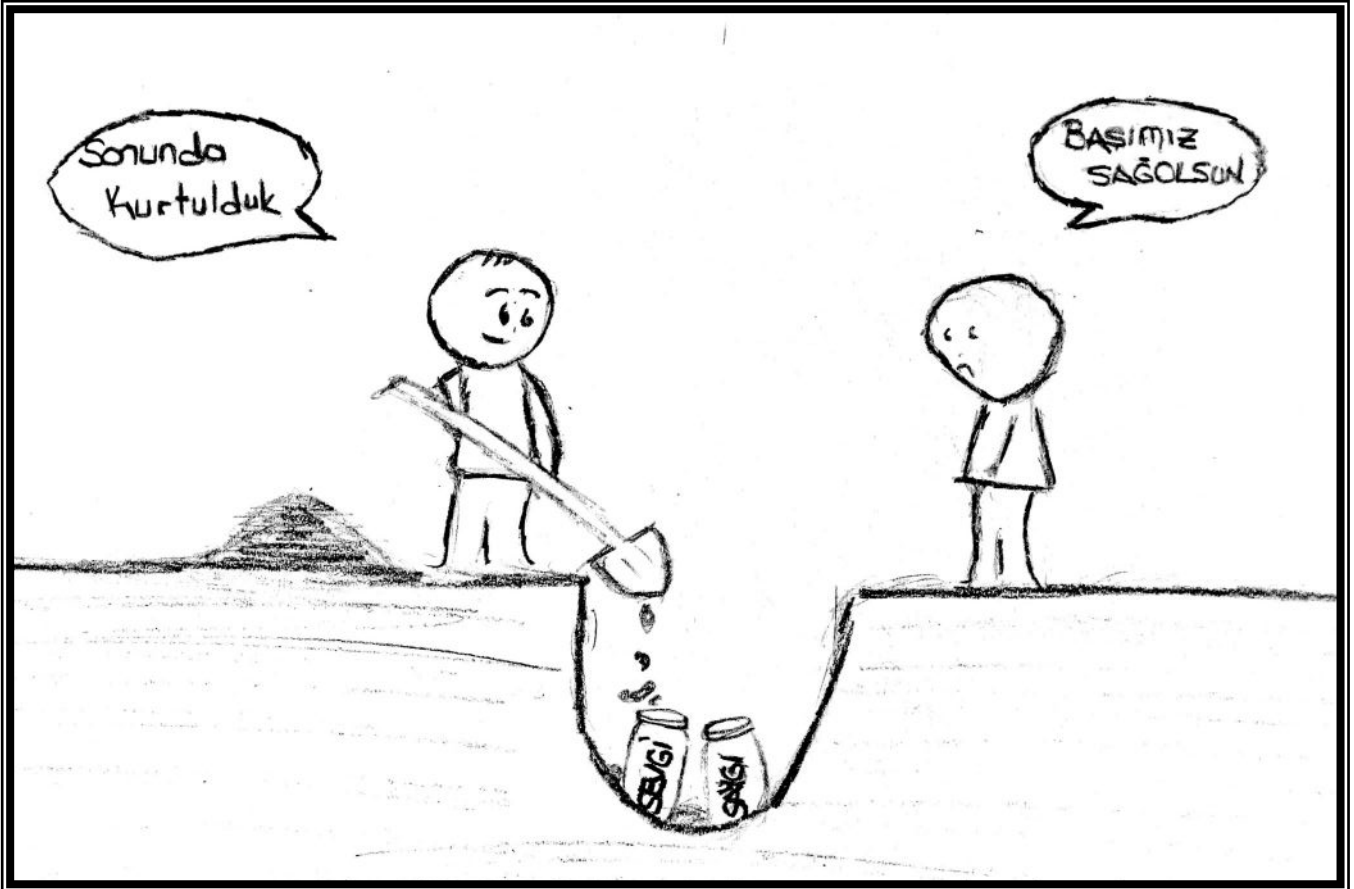
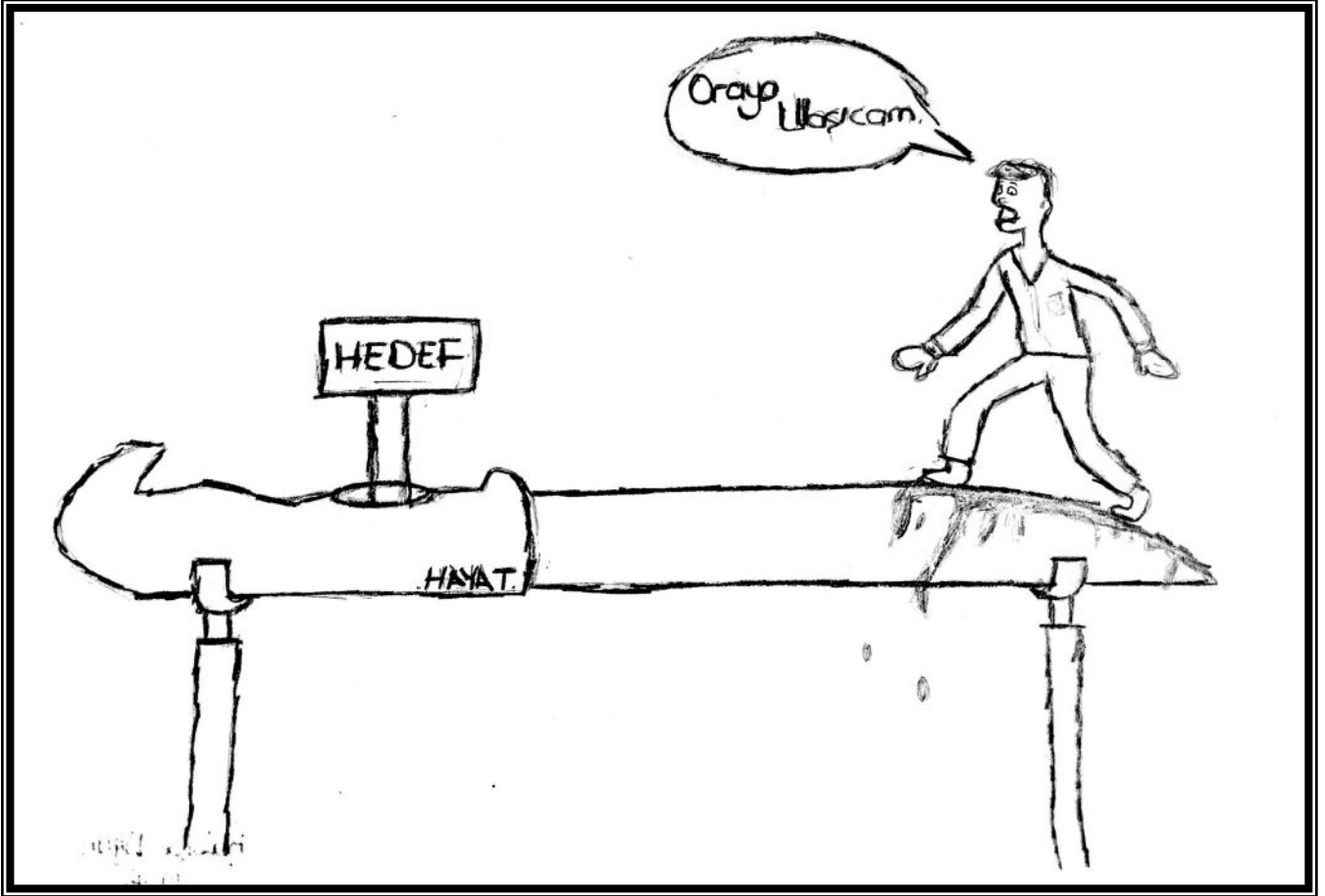
düm. Kitap okurken yemek yerken hep bunu düşündüm. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru hiç tanımadığım o adamı (Babamı!) görmeye karar verdim. Gece boyunca yatakta bir sağa bir sola döndüm durdum. Güneş kızılığını gökyüzüne sallarken ben de uyuyakalmışım. Kuş kadarlık uykuyla kalkıp hazırlanmaya başladım. Biraz isteksiz biraz heyecanlı...

Heyecan, korku, özlem ne bilmiyorum ama bir şey engel oldu kahvaltı yapmama. Boğazımdan geçmedi. Hazırlanıp çıktım yola. Yürümek istedim. Ayaklarımın gücü yetmedi. Adresi de bilmediğimden bir taksiye atlayıp adresi verdim. Dar sokakların bulunduğu, evlerin insan boyunu geçmediği, belediyenin çiçeklendirmeden yoksun bıraktığı (yani belediyenin bile bakmadığı) yoksul oldukları evlerin önündeki çocuklardan belli iki ev arasına ip gerilip çamaşır asılan bakımsız küçük bir mahalleye varmıştım. Sokaklar ruhumu sıkmasına rağmen ağır adımlarla yürüdüm. Nereye gittiğimi bilmeden. Geçmek için çocukların oyununu bölmek zorunda kalacak kadar dar olan sokaklardan geçip de sonuna geldiğimde karşıma uzun bir yokuş çıktı. O adama gitmek için bu yokuşu da geçmem gerekiyordu. Bu yokuşu çıkmaya değer miydi bilemiyorum. Ama buraya kadar geldikten sonra geri dönmemeliydim. Yan durmuş evlerin duvarlarına tutuna tutuna çıktım o koca yokuşu. Küçük, kahverengi, güneşten boyası aşınmış ve aşınan yerlere spreyle yazılar yazılmış, penceresindeki tozdan içerisi görünmeyecek kadar kirli (belli ki uzun zamandır silinmemiş) bir evin önünde durdum. Ev demeye bin şahit isterdi. Bu eve benzeyen yer tam da yokuşun başındaydı. Bunun da müteahhidi özenle yapmıştı bu evi. Kapının tokmağı demirden kocaman bir tokmaktı.

Kapıya yaklaşım basmak için bir zil aradığımda bulamadım. Belli ki bu mahalleye henüz zil de gelmemişti. Benim zadegan semtimden sonra burası çok değişik gelmişti. Aynı şehirde yaşayıp da hayatların bu kadar farklı olması. Kapıyı çalmak için tokmağı kaldırdığımda bu kadar ağır olabileceğini tahmin etmemiştim. İki kere tıklattım tokmağı. Evin duvarını sallamıştı sanki. Bir süre kimse kapıyı açmayınca bir kere daha tıklattım. Bu sefer tokmağın ağırlığını bildiğimden daha güçlü kaldırdım kolunu. Bir süre daha bekledikten sonra içeriden birisi (sanıyorum ki o adam):

-Geliyorum, diye bağırdı. Sesteki yabancılik rahatsız etmişti beni. Boş duygularla beklemeye başladım. Dalgınlığımı tahta koca kapının gıcirtısı bozmuştu. Karşımda hiç beklemediğim bir adam duruyordu. Saçları bembeyaz olmuş, yüzünde yılların verdiği acıların çizgileri, göz yaşlarının oluşturduğu çukurluklar vardı. Üzerinde ütülü mavi bir gömlek ütü çizgisinin üzerinden özenle geçilmiş siyah bir pantolon vardı. Acılarla geçen yıllar sadece yüzüne vurmuştu. Belli ki bana gönderdiği gençlik fotoğraflarından biriydi, düşündüm. Adam kapıyı açtığında içerden gelen seslere kulak kabarttım. Gelen seslerin ne olduğunu anlayamadım. Adam hiç sorgulamadan "Buyur" dedi. Kapıyı araladığımda kapının gıcirtısı herkesi susturmuştu. Geriye bir tek annemin bazı geceler sessizce okuduğu ne olduğunu bilmediğimi anımsadığım sesler kalmıştı. Odaya girdiğimde siyah başörtülü kadınların ağlaştığı gördüm. Kadınların yakalarındaki fotoğrafa gözüm çarptı. Mektuptakinin aynıydı.

ŞEVVAL BEYZA SEVİNÇ

BAŞIBOŞ SOKAKLAR

Bulutlar gökyüzüne tutunamamışlar. Güneş onları da yakmış, bana yaptığı gibi. Yüzüme çarpan güneşin ışınlarından kurtulmak için apartmanların, ağaçların yani benden büyük ve güçlülerin arkasına sığınıyorum. Lakin Dünya dönüyor güneş hiç dururu mu? O yakıcı ışınlarını yüzüme saçmaya devam ediyor. Tamam, kabul ediyorum güneşin bazı ışınları gergin yüzümü yumuşatıyor ama önümü görmeme, yürümeme izin vermiyor. Tek çare küçüklüğümden tek mirasım olan 'tek göz kapalı' yola devam etmek.

Sokaklardayım...

Yine, usanmadan, bıkmadan sokaklardayım. Aslında ben sokaklara değil sokaklar bana hapsedilmiş. Kardeş gibi gözükken ama birbirlerine düşman olan apartmanlar. Asıl renklerini kaybetmiş apartmanlarla dolu sokak. Bazılarının, göğes varan burunlarından, havaları da çekilmez oluyor. Had-dinden büyük araçları saymıyorum bile. Sırılsıklam yalnızlık kaplamış sokağı. Hüznün kokusu dört bir yanda. Bazen dayanamayıp apartmanların çatısına biriktirdiği gözyaşlarını üstüme boşaltıyor. Islatıyor beni, kokusunu bana da bulaştırıyor. Ama güneşin ışınlarıyla gözyaşları birleşince rengârenk, olağanüstü bir şölen kaplıyor etrafı.

Adımlarım kuş olup kanat çırpmaya hazırlanırken sokağın kuytu köşesinde bir kız karşılıyor beni. Üstünde kollarını yarılarmış penyesi, altında pantolon üstü etek. Gökkuşağı renklerini kıza hediye etmiş. Ayaklarında ise ayakkabı yok. Ya da görünmez ayakkabılarını giymiş.

İçime ektiğim sevgi tohumları yeşermeye

başlıyor. Yeşermekle kalmıyor filiz de veriyor.

Kızın önünde bir tahta parçası. Üstünde de mor, pembe renklerinde bir ayakkabı. Elinde ise, kuşların ötüşleri eşliğinde okuduğu kitabı. Kitabı her okuduğunda yüzünden eksilmeyen tebessüm gittikçe artıyor. Demlenmiş hayallere balıklama dalıyor. Gelecekle ilgili hayallerine daha da yaklaşıyor. Bir an yüzündeki tebessüm gidiyor gözlerini çatıp kitaba yumuluyor. Kitapla arasında ramak kalıyor.

Ne oldu ki?

Yüzündeki kızgın bakışlar tekrar sıcak ama yakmayan gülüşleriyle dost oluyor.

Ama niye öyle kızdı?

Beynimdeki soru kutusuna biri daha ekleniyor. Diğer sorular, aralarına katılan yeni soruyu kabullenmiyorlar. Dışlıyorlar. Birbirlerine bombalar yağdırıyorlar. Ama yine suçsuz sorular yaralanıyorlar.

Kız yüzündeki tebessümden bana da veriyor. Kulaklarımdan kulaklığımı çıkartıp doğanın eşsiz müziğine bende katılıyorum. Vücudumun soğukluğunu tek başına yüklenen ellerimi ceplerimden çıkartıyorum. İçime nereden geldiğini bilmediğim bir özgüven, mutluluk geliyor. Sahibini hatırlamışlar.

Kızın yanına doğru adımlar atıyorum lakin gölgem benden önce kıza varıyor. Yanına geldiğimde gölgem kıza kucaklaşıyor. Ama ben o kadar cesaret edemiyorum sadece uzaktan selam vermekle yetiniyorum. Gözlerimiz arkadaş olu-

yor. Gönlümden geçenler dilime gelmez oluyor. Dilim dgml iplere mi döndü?

Lal mı oldu dilim?

Azar iitmi ocuk misali baım ne eēerek yaz kış ısınmayan ellerimi de tekrar ceplerim hapsederek yürüyorum. Baıbo sokaklarda adımlarım yok oluyor. Karanlık gnei kucaklıyor. Gece üstüme örtü gibi örtülüyor. Kafamı olabildiēince ykseēe kaldırarak gönlümün siyahlıēını üstlenen gökyüzünde hayallerim kayboluyor. Yıldızlarla beraber kendi el emeēimiz olan kaydırdaktan kayıyoruz. ocuk oluyoruz bir anlıēına. Zaman arjı biten telefonun kapanması gibi hızlı geçiyor. Bir anda gökyüzündeki yıldızlar kayboluyor. Ay dede yalılıktan ya da yalnızlıktan sitem ediyor. Nedenini soramıyorum. İnsan bir zaman sonra yoruluyor. Bakalarının hayatına karıa karıa. Tükeniyor, tüketiliyor.

Elimi salarımaya götürüp saçlarımı tarıyorum. Elim pimaniyelerle kaplanıyor. Aman Allah'ım bu beyazlayan salar benim mi?

Ölüm nefesini ensemden hissettiriyor. Lakin neden bu kadar geç? Neden tam unutmaya hazırlanırken? Neden? Neden bu kadar gnahtan sonra? İlerideki bir banka giderek gememi gemiimin yorgunluēumu atmaya alııyorum. Ama nafile, yorgunluēum akrep gibi üstüme yapımı. Dilimden:

'Ey Rabbim gündüzü gneinle, geceni ayınla aydınlattıēın gibi benimde ŗu karanlık gönlümü senin iıēınla aydınlat.' feryatları dökülüyor. Gl yaprakları gibi. stme ken yorgunluēun etkisinden ya da yaz kış ısınmayan ellerim soēukluēu fazla taşıyamayıp vücuduma devrettiēinden üstüme bir aēırlık dyor. Banka en rahat ŗekilde uzanıyorum. Bank Zülfikar gibi keskin tahtalarını vücuduma saplıyor. Aldırı etmiyorum. Sorularım gibi bitmek bilmeyen korkularımı bir kenara atıp, elimi yastık, geceyi de örtü yaparak yeni demlenmi hayallere dalıyorum.

HAYRİYE AKKIN

Mevlana bu günkü Afganistan sınırlarında yer alan Horasanın Belh şehrinde 1207 de doğmuştur. Babası şehrin ileri gelenlerinden olup, başkaları tarafından Sultani unvanını alan, Bahaeddin Veled annesi ise Belh emiri Rükneddin in kızı Mümine Hatundur. Ailecek Konya'ya göç etmişlerdir Mevlana 1273 te ölmüştür.

MEVLANA VE ESTETİK

Ahlak disiplininde iyi, mantıkta doğru kavramı ne demekse estetikte güzel odur. Kelime olarak duyulmama manasına gelen bu kavram duyularımıza hoş gelen nesnelere için kullanılır. Güzel kelimesi Türkçemizde göze hoş gelen anlamındadır. Kelime olarak kökü de göze dayanır. Bu Kutadgu Bilig de şöyle geçer;

"Aklın güzelliği dil, dilin güzelliği sözdür."

"İnsanın güzelliği yüz, yüzün güzelliği gözdür."

Ama buradaki maddi güzelliştir. Birde manevi güzellik vardır ki burada kalp gözü devreye girer. Ayrıca eski Türkçemizde güzel manasına gelen kökten, körkem-görkem kelimesi türemiştir bu da yüce olan demektir. Güzel olan yücedir, yüce olan güzeldir. Yani estetik güzel olana mahsustur. İşte

tamda bu noktada Mevlana'nın benimsediği estetik anlayışı da budur. Ancak ona göre güzellik ikiye ayrılır. Mutlak ve İzafi güzellik. Gerçek güzellik mutlak güzelliktir ve Allaha mahsustur. Allah'ın güzelliği kendi varlığındandır. Ancak diğer tüm varlıklar izafi güzellik yani güzelliği kendinden olmayan Allah'ın ona verdiği pay kadar güzel olan güzelliktir. Mevlana'nın temsil ettiği sufi ekole göre insan kainata baktığında mutlak güzelliği görecektir ve her varlıkta bu güzellikten bir pay bulacaktır. Tüm bunları Mevlana Allah güzeldir ve güzelliği sever hadisiyle bağdaştırmıştır. Şu sözlerinde de bahsettiğim anlayış mevcuttur.

"Susar da bir bardak su bile içerseniz suyun içinde tanrıya bakmaktasınız."

"Güneşte tanrının yüzünü görür aşıklar, gayret sahibi tanrının sanatıyla nasıl ay suya varır da su da görünürse güneşte de hak görünür."

"Onun için o oraya nereye dönerseniz tanrının yüzü var, buyurdu."

AŞK-I VUSLAT

Rumi Hz. bir başka ifadeyle "kainata bak insanı anla insana bak kainatı anla ikisine bak, Allah'ı anla" formülünü benimsemiştir. Ona göre vahdet

bilincine ulaşmış insan yani kamil insan Allah'ın hem kainatta hem de kendisindeki tecellisinden onun aşkı ve cemalinden nasibini alarak derin bir estetik hazza ulaşacaktır. Yani kulun kendisinden geçip nefsini susturup Allah yolunda yürümesidir güzellik yani tasavvuf. Mevlana bu açıdan tam bir mutasavvıf olduğunu açıkça göstermiş tamda bu noktada kendisine şair denmesini istememiştir. Mevlana maşukuna kavuşmak isteyen bir aşiktir. Mevlana'nın Allah'a olan bu hayranlığı en ala aşktır. Yani vuslat bekleyen bir aşktır. Sözlerinde de buna değinmiştir;

"Cihan bizim gerçek sevgilimizin güzelliğinin aynasıdır. Onlara gönül vermek

onları sevmek hakkı istemenin hakkı aramanın yankısıdır. Hakkın düşünülmesidir."

Yani Mevlana'nın sanatı estetiği psikolojiyi aşta temerküz ettirmektedir. Onun estetik anlayışı bir aşk estetiğidir.

SEMAZEN

Mevlevilikte akla ilk gelen sema lügatte işitmek demektir. Terim olarak da musiki dinlerken kendinden geçip dönmek vecde gelmektir. Hz. Mevlana zamanında belli bir nizama bağlı kalmadan dini tasavvufi coşkunluk vesilesiyle icra edilen sema daha sonra Sultan Veled, Ulu Arif Çelebi, Pir Adil Çelebi zamanına kadar tam bir disiplin çerçevesinde öğretilmiştir.

Sema kainatın oluşumunu ve insanın dirilişini kamil insan olma çabalarının genel adıdır. Sema ile meşgul olan canlara Semazen denmiştir sema bir tür zikirdir ney eşliğinde dinlendiğindeyse huzur verir.

SEMAZEN KIYAFETİNİN ANLAMI

Semazenin üzerindeki beyaz kıyafetin adı tennure olup kefeni simgelemektedir.

Başındaki sarığa sikke denilip mezar taşını simgelemektedir.

Tüm bunlar ölümü hatırlatmaktadır ancak sema ölümü değil ölümden sonraki yeneden doğuşu anlatır. Suret

aleminden hakikat alemine geçişi anlatmaktadır. Semazenlerin üzerinde siyah hırka bulunmaktadır ve bu mezarı anlatıp semazenlerin bunu çıkartıp başlamaları da yeneden doğuşu simgelemektedir. Sema yaparken 4 kere selam verilir bu insanı kamil olma yolundaki 4 kapıdır. Bunlar;

1-Şeriat

2-Tarikat

3-Marifet

4-Hakikat

Semazenlerin sağ elleri göğe sol elleri yere bakıp haktan alıp halka vermenin simgesidir.

MEVLANA VE ŐEMS

1244 yılında Konya'ya gelen Őemsle Mevlana arsında sıkı bir dostluk oluşmuştur. Őems 60 Mevlana 38 yaşındadır. İki tasavvuf denizinde kulaçlar atmışlar bu sıkı muhabbeti çekemeyenlerse ortaya dedikodular atmışlardır. Bunlara dayanamayan Őems Konya'dan ayrılmıştır. Mevlana her yere haber salmış dostu Őemsten haber beklerken birkaç dolandırıcı ona Őemsi gördüklerini söylemiş Mevlana onlara para hediye-ler ve hırkasını yollamıştır. Müridleri ama efendim onlar dolandırıcıydı neden hemen para verdiniz? deyince Mevlana yalanına çulumu verdim gerçeğine canımı veririm demiştir. Mevlana Őemse işte böylesine bağ-lanmış onu Allah için sevmiştir. Ona göre sevgi insanın hayatını oluşturur, sevgi insanı Allaha ulaştırır.

EDEBİ KİŐİLİĐİ

Mevlana Türk ve dünya sanatının önde gelen sanatçılarındandır. Tasavvufu halkın zevkine uygun bir dille ve hikayelerle anlatmıştır. Őiirlerini dönemin dili olan Farsçayla yazmış tasavvuf aşkıyla harmanlayarak halkın aklında kalacak şekilde anlatmıştır. O insana insan olduğundan değer vermiştir. Yazdığı eserler insan sevgisi Allah sevgisi ve ilahi aşk konuludur.

AYŞENUR ŞEVVAL KAYA

HİKMET

**Herkesin dilinde nam-ı meserret
Kurtuluş mu hakiki hüsn-i şehadet**

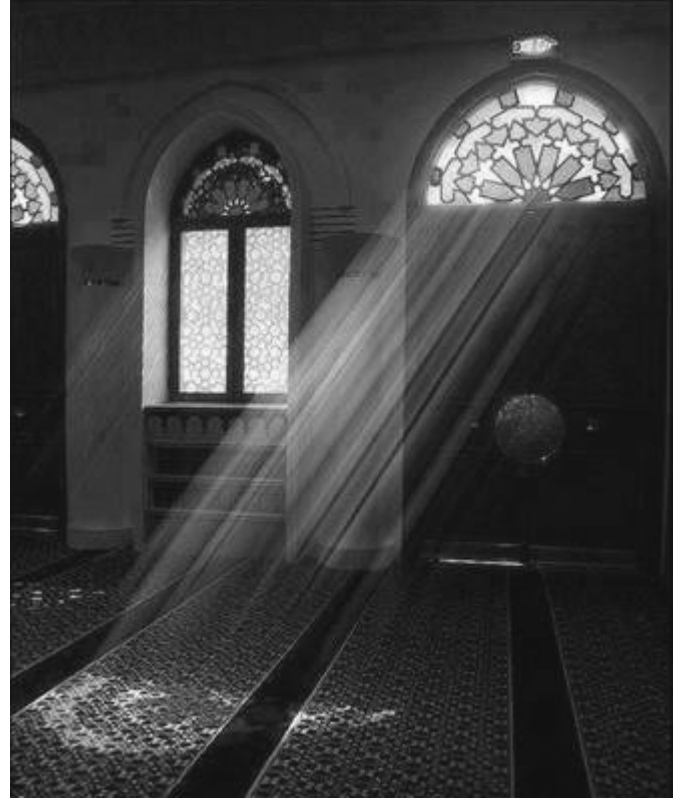
**Bayrak gökte inliyor divane
Sokakta üç beş çadır berduşhane**

**İslam evlerde kaldırıldı vitrinlere
Ne alim ne de şeyh çöktük diplere**

**Nerde eski Kanuni devlet-i hizmet
İlimde artık kapalı bir iffet**

**Sadık kul kalmadı yokla az arası
Kur'an okumak sadece züğürtün tasası**

**Camiilerde gizli saklı birkaç acuze
Bir ayak çukurda ne yapsın biçare**

***

**Kismet olmaz ki
İnsanlara birazcık nasip
Hayası yoksa
Edep de gereksiz
Körelmiş gönüllere gelmez ki iman
Onca imkan varken
Kullanmaz Müslüman**

BURAK BOZKURT

2015-2016